

Quán lạ bên đời ....

Cư sĩ Liên Hoa

Một người lãng tử đã rời xa quê hương yêu dấu, nơi ngút ngàn núi rộng biển dài. Có những lúc lắng nghe lại tâm tư mình thấp thỏm, mắt sâu đêm dài, đợi chờ như nắm bắt được tất cả những chất màu lý niệm trong tâm thức, thấy ta có mặt nơi chốn địa cầu, thấy đời phù du tựa áng mây lơ lửng trên cao, thấy mặt mũi muôn đời sau những biến đổi, vô thường.

*Có phải vô thường, em có mặt
thấy nhau, núi biếc đổ mưa nguồn
vắt tay nắm lại hư không đó
chợt thấy luân hồi đã khác xưa*

*ta tìm ký ức còn hoang vắng
đổ bên phương trời man mác non
ví von từng khúc đời xa lạ
mảnh ước muôn đời vẫn sắc son...*

*ngày mai, mặt nhật còn soi chiếu
vỡ bóng trăng vàng, mây ngát hương
miên trường ngôi đốt bao sầu vắng
có cánh chim non vỗ cánh về ...*

Một mẩu trăng xưa đổ dần lai láng, để ánh trăng chảy dài theo năm tháng, một tâm tình cũ vắng bóng luân hồi, có khi nghe lại mình sao vẫn thấy chơi vơi trên bước đi tìm... Quán chiếu lại, nhìn lại chính mình là nét đẹp của bước chân đi để về, tìm trong gió lộng phương xa, thấy trong biển thở rộn ràng, những hăm hở thuở đầu như đã đắm lại, lòng có sắc son hơn, những lời nói bị chẻ đôi để tìm lời vào chân ngữ, để bước trên đường về dù là ngày tháng có rong rêu, thấy lại chính mình vẫn là đoạn đường phải qua..

Hãy để mặt nhật chiếu vào tâm để tâm hoang vắng, trơ tru không tình mộng, như miên trường đốt sâu, đốt mơ, đốt lòng mời gọi, xoắn xang..tựa ngữ trong thể thanh tịnh tâm, tựa như bắt từng giọt hư không trên bầu trời, cho rơi vào không tịch, để cho trăng có mặt, để cho cánh chim tự do vỗ cánh bay về.

Anh có thể vẫn nằm dài theo suối mộng, lưng dựa vào núi, đầu gối vào hư không, chạy bắt hoa bướm bên đường, chặt chiu lại những dòng ký ức, hoài niệm và tháo gỡ những vấn vương, nghe lại tâm mình đang thả theo dòng tư tưởng...

Em có thể đang hoà mình trong mây ngàn, vô vàn không phương hướng, nơi đâu ở trên bước đường trần, có thể thấy nơi đó có trăng rơi rụng,

có mắt sâu vương, có trái tim mở rộng bên lưng đời, có từng vắn thơ toả ngời chân chất. Bàn tay năm ngón đã từng vẽ nên cảnh đời, vùn mây của các ngón đã từng tô những thặng trầm, luân chuyển và mảnh tâm vẫn như thuở nào trong vất mầu đại dương, để cho lòng thanh thản trên bước đường dẫn thân, nơi biết là huyền nhưng vẫn đi vào vì đó là tấm lòng..

*Gọi nhau trong gió lộng
gọi tên trong biển rộng
Tìm nhau rồi tìm nhau
Tìm nhau và tìm nhau*

*mắt xanh non ban đầu
lời nói sao ngọt ngào
trên đường về ngày tháng
ngàn đời còn vắng xa*

*ta gom mây để hỏi
ta vờn gió để nghe
đường trần sao mới mơn
dừng chốn ở chốn nao....*

Người nào gom được mây, ai người hỏi được gió..mây gió đi vào tâm để tâm nở hoa, để bước đi có chỗ dừng chân. Người lãng tử sẽ cười vang dậy hư không, biết bước chân đã vẫn còn đi từng bước trên màu đất hoàng thổ của cõi tâm, mở tâm để thấy rộng, mở mắt để nhìn hư không, và mở dài tấm lòng chân chất thương con người..

Phải chăng đó là bước đường phải đi, đang đi, và đó là cuộc gọi vô tâm của dòng sanh mạng của con người, khi dẫn dắt cả bầu trời theo từng hơi thở, cho tam mật tương ứng, và ngôn ngữ đoạn diệt và từng mảnh vô ngôn bật dậy chan hoà trong tâm...Tiếng đó, lời đó, tâm tình đó, chơn ngôn đó, âm thanh đó.. giữa đời và đạo, giữa phàm phu và cõi tâm Bồ tát Quán Thế Âm, có nơi nào cách biệt..

Ghi lại những dòng tư tưởng tràn mật trong tâm, chợt nắm bắt, thờ lại...vì e rằng sẽ tan biến vào hư không..

Ngày tháng năm 2010.